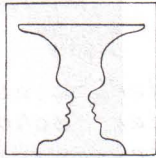

BRUGGE X

G.P.P./4/241

informatieblad teater de kelk

tweemaandelijks (uitz. juni-juli)
6de jaargang nr. 2, okt.-november 1981

verantw. uitgever:
j.cloetens, p/a langestr.69, brugge

BOB & LIESBETH

een creatie van
RUDY GELDHOF

vertolking
CHRIS LOMME
WERTHER VAN DER SARREN

decorontwerp
LEO HUBRECHT

techniek
YANNIC VAN MECKEREN

regie
JACKY TUMMERS

productieleiding
JOHAN CLOETENS

speeldata:
13,19,20,22,26,27 en
29 nov., 3,4,6,10,11,
13,17,18 december,
telkens om 20.30 uur

reservaties:
tel.050/33 28 77, van
13.30 tot 17.00 u. en
twee uur voor de voor-
stelling.

BOB EN LIESBETH

Toen Bob en Liesbeth humaniorastudent waren, beleefden ze een stormachtige jeugdliefde, waarvan hun onmiddellijke omgeving (ouders, schooldirectie) zo opschrok, dat deze hen zonder pardon uit elkaar rukte.

Nu, jaren later, ontmoeten Bob en Liesbeth elkaar voor het eerst opnieuw op een oudleerlingenbijeenkomst. Ze hebben blijkbaar de paden van het succes bewandeld: Bob heeft een welvarend gezin en heeft carrière gemaakt in de welzijnssector, terwijl Liesbeth die een gekende verschijning is in het mondaine Knokke, getrouwd is met een politiek carrière-maker, een senator.

De herinneringen dringen zich op. Het oud zeer wordt weer gevoeld en verdrongen door middel van de relativerende humor van de volwassenen die ze geworden zijn. Beiden worden als het ware geconfronteerd met hun oude jeugdromen en -idealen, die gedeeltelijk vergeten zijn, verdrongen werden of die men op een ietwat morbiede manier al die jaren is blijven koesteren.

Werther van der Sarren:

Studeerde rechten aan de R.U.G., maar koos daarna voor een acteursloopbaan in het beroepstheater. Een tijdlang was hij werkzaam in het Jeugdtheater Gent en in kamertheatres zoals Malpertuis, Arca, NVT. Sedert 1979 is hij verbonden aan de K.V.S. te Brussel waar hij rollen vertolkte in o.a. 'Medea' en 'Het bezoek van een oude Dame' (Dürrenmatt). Hij is tevens los medewerker in televisiespelen en feuilletons op de BRT.

Voor het Kelk-publiek is Werther van der Sarren zeker geen onbekende, hij vertolkte er de monologen 'Krapp's laatste Band' en 'Mijnheer Karel' en de hoofdrol in 'Carmen, de Vamp van Sevilla'.

Chris Lomme:

Een bekende actrice als Chris Lomme hoeft nauwelijks voorgesteld te worden. Het is vooreerst gekend dat heel wat TV-fanaten met genoegen terugdenken aan haar vertolking van Mariëken in de reeks 'Schipper naast Mathilde'. Daarnaast aanvaardde ze een groot aantal opdrachten in televisiespelen en feuilletons.

Filmliefhebbers hebben haar kunnen bewonderen in zowel Vlaamse als Nederlandse films, bijvoorbeeld in 'Een Stille Liefde', 'Dokter Vlimmen', 'De Verleiding', 'Vrouwen', 'Het Einde van de Reis', enz..

Als toneelactrice staat Chris Lomme reeds van haar vijftiende op de planken. Op die leeftijd startte ze zowel in het Nederlands als het Franstalig amateurtoneel. In 1962, na het beëindigen van haar studies aan het Conservatorium te Brussel, werd ze aangeworven door de Koninklijke Vlaamse Schouwburg Brussel, waar ze zich duidelijk ontpopte als een uiterst getalenteerde actrice. Om maar een paar van haar belangrijkste rollen op te noemen: Nathalia in 'Een Maand op het Land' (Tourgeniev) en 'Medea' (Euripides). Chris Lomme draagt ook het tweede KVS-plateau, dat kleine zaalproducties brengt, een warm hart toe. Zo vertolkt ze dit seizoen de rol Madeleine in 'Twee Vrouwen' (Geldhof).

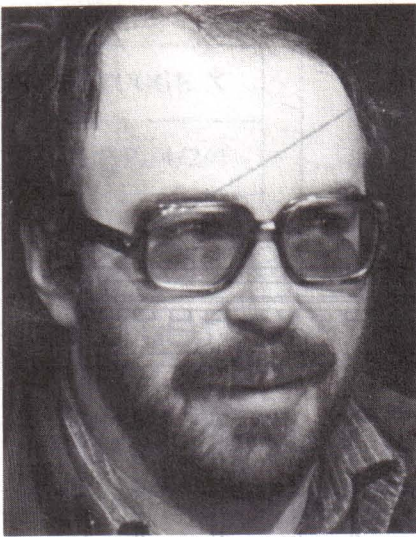
Met dank aan

interieurplanning
binnenhuisarchitectuur
alles voor hedendaags wonen

 intoplan

noordzandstraat 74
wulfhagestraat 9-11
8000 brugge
050/33 58 94 - 95 - 96

Rudy Geldhof:

Toneelstukken:

'Vriend'

'Mijn Vakantie met Blomme'

'De Geit' en 'Buurt' (gecreëerd door N.V.T. A'pen '75)

'Carmen, de Vamp van Sevilla' (N.V.T. A'pen 1976)

'Het Souper' (Malpertuis Tielt 1976)

'Éénentwintigen' (N.V.T. Antwerpen 1977)

'Mijnheer Karel', naar 'Der Herr Karl' van Qualtinger en Merz (Malpertuis 1978)

'Twee Vrouwen' (N.V.T. en De Kelk 1978)

'Katanga Diane' (De Kelk 1978)

'Winnaars en Verliezers' (N.V.T., Vertikaal Gent en De Kelk 1979)

'Bob en Liesbeth' (De Kelk 1981)

'Noch Vis noch Vlees' (Bent 1982)

Filmscenario's voor BRT:

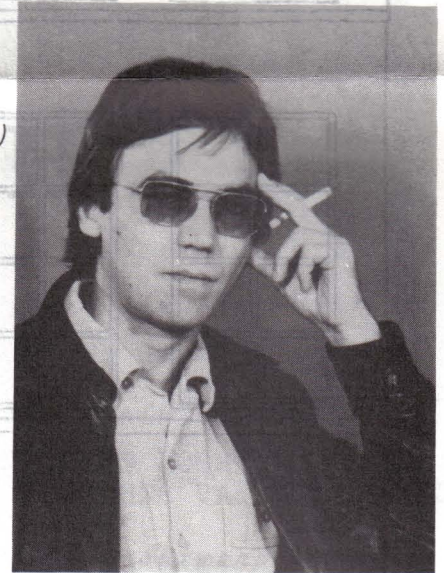
'Lente', naar de gelijknamige novelle van C. Buysse

'Cello en Contrabas', naar de gelijknamige novelle van M. Dekker

Literaire prijzen:

Nestor de Tièreprijs 1979, voor 'Winnaars en Verliezers'

Visser-Neerlandiaprijs 1980, voor 'Noch Vis noch Vlees'

Jacky Tummers:

Free lance regisseur.

Studeerde aan het Max Reinhardt Seminar te Wenen en verzorgde sedert 1969 een vijftigtal regies waaronder werk van Cocteau, Sartre, Brecht, Handke, Ginzburg, Beckett, Kroetz, Fassbinder, Duras, Cromwell, Strindberg, Geldhof...

Dit speelseizoen staat hij ook nog in voor de regie van de twee volgende Kelk-producties, namelijk van 'Stijloefeningen' (Queneau), een stuk met o.a. Gerda Marchand, Werther van der Sarren en Raymond Willems, en van 'Het Zeepaard' (Moore) met Gerda Marchand en Leo Haelterman.

steunfonds

Net als vorig seizoen kunt U ook nu een extra bijdrage leveren tot de werking van Teater De Kelk. U weet het, de subsidies blijven klein, en worden met heel wat maanden vertraging op onze rekening gestort. Daarom zijn we ook verplicht op Uw steun te blijven rekenen. We zijn ervan overtuigd dat we dit nog steeds kunnen.

Elke steun boven de 750 fr. wordt vergoed met een steunabonnement dat recht geeft op toegang tot alle voorstellingen in eigen zaal. Daarenboven verschijnt Uw naam en het bedrag dit seizoen in het informatieblad (als U er geen bezwaar tegen hebt).

Neem dus een steunabonnement en stort op rekening 380-0136531-26 van vzw Teater De Kelk met vermelding steunabonnement. Vele, vele malen bedankt!

Dhr. Jean-Claude Ansaelens, Knokke-Heist	1.000 fr
Mevr. Maes - Vanrobaeys, Brugge	750 fr
Dhr. J. Strubbe, Brugge	1.000 fr
Dhr. Frank Van Acker, Brugge	1.000 fr
Dhr. Fernand Vandamme, Brugge	1.000 fr
Dhr. Fernand Vanden Broele, Brugge	1.000 fr

TONEEL

"Bob en Liesbeth" in Teater De Kelk

Werther Van Der Sarren en Chris Lomme als Bob en Liesbeth.

BOB EN LIESBETH

Heden vrijdag te 20u30 heeft de première plaats van „Bob en Liesbeth” in Teater De Kelk. Het betreft een creatie van het nieuwste stuk van de Brugse auteur Rudy Geldhof (foto). De rollen worden vertolkt door de bekende KVS-acteurs Chris Lomme en Werther Van Der Sarren onder de regie van J. Tummers en met dekors van L. Hubrecht.

Van vrijdag 13 nov. af brengt Teater De Kelk de creatie van „Bob en Liesbeth”, het nieuwste stuk van Rudy Geldhof.

Toegang 150 fr. (groepen, CJP, studenten en P3P : 100 fr.).

Toen Bob en Liesbeth humaniorastudent waren, beleefden ze een stormachtige jeugdliefde, waarvan hun onmiddellijke omgeving zo opschrok, dat deze hen zonder pardon uit elkaar rukte.

Jaren later, ontmoeten ze elkaar voor het eerst opnieuw op een oudleerlingenbijeenkomst. Ze hebben blijkbaar de paden van het succes bewandeld : Bob heeft een welvarend gezin en heeft carrière gemaakt in de welzijnssector, terwijl Liesbeth die een gekende verschijning is in de mondaine badplaats Knokke, getrouwd is met een senator.

De herinneringen dringen zich op. Het oud zeer wordt weer gevoeld en aanvankelijk verdrongen door middel van de relativerende humor van de volwassenen die ze geworden zijn. Beiden worden a.h.w. gekonfronteerd met hun oude jeugdromen en -idealen, die gedeeltelijk vergeten zijn, verdrongen werden, of die men op een ietwat morbiede manier al die jaren is blijven koesteren...

De rollen worden vertolkt door de bekende KVS-acteurs Chris Lomme en Werther Van Der Sarren. Het decor is van Leo Hubrecht, de regie van Jacky Tummers.

Speeldata : 13, 19, 20, 22, 26, 27 en 29 nov., 3, 4, 6, 10, 11, 13, 17 en 18 dec., telkens te 20u30.

Plaatsbespreking in Teater De Kelk, Lange Straat 69 (tel. 33.28.77) van 13u30 tot 17 u. op werkdagen, en 2 uur voor elke voorstelling.

WERTHER VAN DER SARREN CHRIS LOMME IN TEATER DE KELK

BOB EN LIESBETH

in de nieuwste tragi-komedie van Rudy Geldhof, op 3, 4, 6, 10, 11, 13, 17 en 18 december, telkens om 20 u.30. Kaartverkoop en plaatsbespreking : elke werkdag van 13 u.30 tot 17 u.00 en twee uur vóór elke voorstelling in Teater De Kelk, Langestraat 69, Brugge - 050/33.28.77

370947

Souper», «Eenentwintigen», «Winnaars en verliezers» en «Twee vrouwen». Thans biedt het Brugs Teater «De Kelk», dat in maart 1978 zijn «Twee vrouwen» kreeërde, een reeks opvoeringen van zijn «Bob en Liesbeth».

Ons werd daarover o.m. meege-deeld dat het ditmaal geen stuk is, waarin hij (Geldhof) het publiek tracht te ontroeren met de onmondigheid en het gebrek aan inzicht in de eigen levenssituatie, die kenmerkend heet voor volks-mensen en marginalen».

Het gaat hier dus niet over mensen, die op de rand leven en zich maar amper kunnen staande houden in onze samenleving, maar «over maatschappelijk geslaagden, over bourgeois die, gekwetst als zij ook zijn door het leven, evenwel hebben geleerd stand te houden door het virtuoos hantieren van de verbale wapens van ironie, sarkasme en zelfs cynisme».

En die twee «bourgeois» zijn Bob, die een briljante loopbaan gemaakt heeft als zakenman, en Liesbeth, die een fel opgemerkte verschijning geworden is in het mondaine Knokke na haar huwelijk met een eerzuchtig politicus, een senator. Als humaniorastudenten hebben Bob en Liesbeth een jeugdliefde beleefd, die zoveel opzien baarde dat het tweetal door zijn omgeving uit elkaar gerukt werd... Nu, veel jaar later, ontmoeten ze elkaar weer op een bijeenkomst van oudleerlingen. Herinneringen aan het verleden duiken op, verdrongen jeugdromen en -idealen worden opgeroepen...

Te Brugge wordt «Bob en Liesbeth» geregisseerd door Jacky Tummers.

Nieuw Vlaams werk

Rudy Geldhof, «Bob en Liesbeth»

Een Vlaams auteur, die zich steeds meer in de kijker schrijft is ongetwijfeld de in oktober 1942 te Brugge geboren Rudy Geldhof. Wij leidden in deze rubriek reeds zijn éenakters «De geit» en «Buurt» in, en ook zijn avondvullende stukken «Carmen, de vamp van Sevilla», «Het

Bob en Liesbeth in De Kelk

Teater De Kelk Brugge brengt vanaf vrijdag 13 november de creatie van „Bob en Liesbeth”, het nieuwste stuk van de Brugsse toneelschrijver Rudy Geldhof. Het verhaalt het wel en

Chris Lomme en Werther Van der Straeten als Bob en Liesbeth.

wee van Bob en Liesbeth. Beiden beleefden ze toen ze humaniorastudent waren een stormachtige jeugdliefde, waarvan hun onmiddellijke omgeving zo opschrok, dat deze hen zonder pardon uit elkaar rukte. Nu, jaren later, ontmoeten Bob en Liesbeth elkaar voor het eerst op

nieuw op een oudleerlingenbijeenkomst. Ze hebben blijkbaar de paden van het succes bewandeld. Bob heeft een welvarend gezin en heeft carrière gemaakt in de welzijnssector, terwijl Liesbeth — een gekende verschijning in de mondaine badplaats Knokke — getrouwd is met een politiek carrièremaker, een senator. De herinneringen dringen zich op. Het oud

zeer wordt weer gevoeld en aanvankelijk verdrongen door middel van relativerende humor van de volwassenen die ze geworden zijn. Beiden worden als het ware gekonfronteerd met hun oude jeugdromen en -idealen, die gedeeltelijk vergeten zijn, verdrongen werden, of die men op een ietwat morbiede manier al die jaren is blijven koesteren. Acteurs zijn Chris

Lomme en Werther Van der Sarren. Het decor is van Leo Hubrecht, de regie van Jacky Tummers. Speel-

data zijn 13, 19, 20, 22, 26, 27 en 29 november, 3, 4, 6, 10, 11, 13, 17, 18 december telkens om 20 u.30. (fvb)

TOONEELBESPREKING

„Bob en Liesbeth“ een nieuw stuk van Rudy Geldhof

De absolute première van „Bob en Liesbeth“, een stuk van stadgenoot Rudy Geldhof, ging vrijdag jl. door in het nokvolgelopen eigen teater van de auteur, hetzij dus in „De Kelk“. Het was niet de eerste keer dat „De Kelk“ een Geldhof-première beleefde. Het zijn zelfs stilaan klassieke toneelevenementen geworden. Alleen stijgt de belangstelling met de jaren en in de mate waarin men de betekenis van de nog jonge auteur gaat erkennen.

Met „Bob en Liesbeth“ wisten wij dat wij een wending in het oeuvre van Geldhof mochten verwachten. Reeds vóór het stuk begon konden wij aan het decor merken dat wij een andere wereld, een ander milieu zouden betreden dan vroeger. Nogal wat luxe, nogal wat kitsch, veel comfort, weinig sfeer, weinig leven. Daar zouden de aangekondigde Bob en Liesbeth zeker geen geldzorgen hebben of het zouden moeten inbrekers zijn en dat zijn zij niet, zeker niet.

Bob en Liesbeth zijn van middelbare leeftijd en hun problemen zijn van psychologische aard. Zij stammen uit een burgerlijk welgesteld milieu, zij studeerden aan dezelfde school in dezelfde klas. Zij kenden wat later een stormachtige liefde, maar de ouders riepen daar een halt toe en dan zijn de jaren erover gegleden tot zij mekaar op een klasvergadering na 20 jaar opnieuw ontmoeten. Ondertussen is Bob min of meer gelukkig gehuwd en werd hij een topfiguur van de BRT via zijn werk in de welzijnszorg. Mensen met problemen, liefst van sentimentele aard, kunnen altijd bij hem aankloppen.

Liesbeth is van haar kant gehuwd met een politieke carrièremaker die het tot senator gebracht heeft en die zijn vrouw verwaarloost met al de gevolgen vandien. Naar zij zelf beweert is er geen bed te Knokke waar zij niet in lag, en niet alleen!

Na het klasfeestje brengt Bob zijn oud lief in de geleende flat van een kollega. Daar wordt het verleden herdacht met vertedering maar ook met bitterheid. Helaas ook met veel (te veel) woorden. Want in de grond is die situatie weinig boeiend, niet eens interessant. Zowel Bob als Liesbeth zijn in hun bur-

gerlijkheid vergroeid, hij met een zekere gelatenheid, zij met een dosis opstandigheid, maar beiden binnen de grenzen van een huichelachtig konformisme.

Het meest waardevolle in dit nieuwe stuk van Geldhof lijkt ons de uitbeelding te zijn van de eigenlijke middelmatigheid van die mislukte levens. Naast die uitbeelding — die dikwijls raak en spottend is — blijft niet veel over van bv. dramatische aard. Ook qua constructie, gedachtengang en spanning blijven wij steeds in afwachting naar iets dat toch niet komt of gebeurt. Zo is het slot van het stuk misschien wel kenmerkend voor beide personages maar het lost niets op, het brengt niets nieuw, en aangezien die personages ons nooit werkelijk aangegrepen hebben, kan het ons niet veel schelen hoe zij het nu verder zullen doen.

„Bob en Liesbeth“, zou ons diep ontgoocheld hebben ware het niet dat Rudy Geldhof nog altijd de gave bezit om mensen te confronteren in (soms) briljante dialogen met verrassende wendingen en ware het niet dat „De Kelk“ in dit stuk uitpakt met twee uitzonderlijke acteurs, nl. Chris Lomme en Werther van der Sarren.

In hun resp. rollen vormen zij een superieur duo. Hij, een beetje de geslagen hond, zij de psychisch opgejaagde vrouw. Ondanks de overdonderende rol die Liesbeth in haar voortdurende drang naar zelfaffirmatie speelt, weet Chris Lomme nog enigszins aanvaardbaar te zijn en laat zij Werther van der Sarren de ruimte om als meewarig mens bijna sympatiek over te komen.

Wij kunnen evenwel moeilijk met hen meelevén. De verhouding van de auteur tot zijn personages lijkt ons ook niet over te lopen van begrip of sympathie. Misschien ware een flinke dosis misprijzen vruchtbaarder geweest.

Blijft dat het stuk bestaat, dat het misschien niets wezenlijks onthult, maar dat het een aspect van onze maatschappij, zij het zonder veel overtuiging en na zoveel anderen, aanklaagt en vooral dat het aan een duo zeer goede acteurs de gelegenheid biedt in vele toonaarden te schitteren.

J.V.D.

DE MORGEN 16/11/81

'Ach wat waren we jong, mooi en vurig!'

In het teater De Kelk ging «Bob en Liesbeth», een nieuw stuk van Rudy Geldhof, in première. Chris Lomme en Werther Van der Sarren zijn de geschikte, maar nog onzekere vertolkers van een knap geschreven maar inhoudelijk té anekdotisch stuk. Geen uitschieter, maar gewoon een goede voorstelling.

Rudy Geldhof weet hoe je een stuk opbouwt. Hij voorzag in zijn stuk «Bob en Liesbeth» de nodige wendingen en ondanks het feit dat het gezegde niet zo zwaar weegt, blijft de interesse van de toeschouwer. Maar moeite heeft Geldhof met een aanvaardbare en relevante inhoud. Want waarover heeft hij het? Bob en Liesbeth ontmoeten elkaar na vijftientig jaar. Ze hadden eens een stormachtige jeugdliefde. Hij sociaal werker, zij senatorsvrouw. Beiden mislukt. Bob hielp mensen en verwaarloosde zijn eigen vrouw, Liesbeth heeft ontelbare minnaars achter de rug om het gebrek aan aandacht van haar man te compenseren.

Geldhof bouwt zijn verhaal wat te clichématig op: hij is de zoon van een winkeliertje en blijft een bescheiden man. Zij is de dochter

van een juwelier en was dus voorbestemd voor een rijk huwelijk. Zij is dan ook een perfecte mondaine dame geworden. Het eerste deel van het stuk wordt er duchtig overdreven in te voor de hand liggende situaties. Alles blijft tergend in het persoonlijke sfeertje. Het einde van het stuk is eveneens te stichtelijk: beide ongelukkigen zullen hun jeugdliefde weer opnemen. We zijn bij elkaar om te helpen, nietwaar?

Goed gespeeld toch door Chris Lomme, altijd verrassend krachtig. Vriend Bob wordt zwaar aangepakt met haar cynisme, maar eens het tij gekeerd, straalt Chris Lomme warmte uit. In de eerste plaats uiteraard naar Werther Van der Sarren, eerst een beetje sullig (té misschien), maar daarna een waarachtig prototype van een gevoelige, maar toch realistisch denkende man. Zijn frustratie is de onverwerkte jeugdliefde, maar hij aanvaardt dat anderen dat slechts grappig vinden. Eens het stuk wat beter ingespeeld zullen Chris en Werther het er nog beter vanaf brengen.

Regisseur Jacky Tummers heeft hun verschillende reacties wat teveel in de verf willen zetten, waardoor fijngevoeligheid moeilijk voelbaar is voor het publiek.

Doorheen de voorstellingen wat bijsturen dus. Overdrijvingen zijn voor «Bob en Liesbeth» uit den boze.

Slotsom: een best genietbare voorstelling van een stuk van Rudy Geldhof dat iets te weinig gedocumenteerd is, uiterlijk schildert, maar geen denkstof biedt.

«Bob en Liesbeth» in teater De Kelk, Langestraat te Brugge, tot 18 december telkens om 20u.30.

Reservaties: (050) 33 28 77.

Daan BAUWENS

Gebroken harten in De Kelk

BRUGGE — Met „Bob en Liesbeth” lijkt Rudy Geldhof voor Teater De Kelk een tussendoortje te hebben geschreven. De gesmeerde dialoog van deze korte twee-akter bouwt een vrij oppervlakkige woordintrige op, die hoofdzakelijk bestaat uit het meerzinnig spelen met de clichés van een situatie. Een man en een vrouw, die 25 jaar geleden als scholieren wegens hun losbandige liefdesrelatie door de „buitenwereld” uit elkaar gerukt werden, ontmoeten elkaar tijdens een oudleerlingenfeest. En daar krijg je meteen het dubbel relaas van een mislukking.

Naar buiten gaat het beiden voor de wind. Bob (Werther van der Sarren) is met overgave actief in de welzijnssector en verzorgt een populair radioprogramma; als vrouw van een senator is Liesbeth (Chris Lomme) een mondaine veelgeziene vrouw in Knokke. In werkelijkheid zit de huwelijksworm al jaren in hun bast en leven ze met de eenzaamheid. Het ruimtelijk kader voor deze konfrontatie is de door Bob even geleende „flat, goed voor een slipper-tje”. Een stereotiepe teaterenscenering die verwijst naar een al even stereotiepe werkelijkheid.

Geldhof maakt slim gebruik van Liesbeths verregaand cynisme om — op een eerste plan — dergelijke amoureuze „ensceneringen” met een grimlach te ontmaskeren. Liesje heeft al met zoveel minnaars te doen gehad, dat ze zich terecht een expert noemt in stiekeme liefdesnestjes. En ze gaat Bob, de beginneling, nogal agressief de juiste programmering én timing van de laatavond dikteren: het licht, de canapé, de muziek, het drankje, de klacht van de verongelijkte echtgenoot, de foto van de kindertjes, het bed... Ze ridiculizeert ook zijn BRT-programma, waarin verloren zielen bij psychiater Bob telefonisch hun hart mogen uitstorten. Tot zover de faze van het gescherts.

Maar ondertussen manifesteren Bob en Lies ook de sporen van het evidente besef dat dit inderdaad ook hun eigen situatie is. En dit voert naar de grens van spot en ernst. De taal- en situatiedramatie behoren *niet* tot het belevingsveld van de toeschouwer alleen, maar zitten ook ingebed in de psychologie van het zelfreflekterend personage, dat „de komiek van de ernst” aanvoelt. De „zoete kus” en „tedere omhelzing”, vergezeld van een romantisch muziekje, vormen een beeld dat in zijn kontekst het midden houdt tussen echt en vals, tussen ontroering en het kitscherig sentiment van de voorafgaande radioharten-in-nood-karikatuur. Hier staat de karikatuur even model voor de realiteit.

Deze dubbelzinnigheid wordt losgelaten, wanneer Liesbeth

via de onmisbare telefoon (!) ook door haar recentste minnaar in de steek wordt gelaten. Haar cynisme wordt nu heel verklaarbaar vanuit verbittering en opgestapelde ontgoochelingen, ook na haar vele escapades. Dat het plots (even?) gaat klikken met Bob, wordt er authentiek door. Ook hij schetst zelf zijn situatie zonder melodramatiek: het clichégeval van de man die zich dagelijks voor het welzijn van anderen inzet en onbewust zijn eigen gezin verwaarloost.

Het stuk duurt maar een goed uur en is in feite een vlugge doorsnee zonder afronding. Het slot blijft open. Dit is trouwens de toestand van twee mensen op doortocht, tussen „de tijd van toen” en een onduidelijke toekomst. Na de afspraak die ze, zoals 25 jaar geleden, ten slotte maken, kan hun aktuele levensfaze zich consolideren, maar misschien ook niet.

Door het vermijden van extremen hebben regisseur Jacky Tummers en de acteurs er goed op toegezien dat het spelkarakter vrij homogeen blijft, d.w.z. dat de lach en de tragiek niet te ver van elkaar weggroeien. De parodie en de werkelijkheid dekken elkaar nogal goed. Niets opzienbarends, maar onderhoudend zonder meer.

FRED SIX

Tot 18 december, tel. 050-33.28.77

SPECTATOR

Chris Lomme en Werther Van Der Sarren in „Bob en Liesbeth”.

„Bob en Liesbeth” eeuwenoud thema in „De Kelk”

De Brugse auteur Rudy Geldhof heeft zich de laatste jaren al herhaaldelijk in de kijker geschreven. Hierom wekt een nieuwe creatie de nodige aandacht. In zijn huistheater, De Kelk in Brugge, loopt thans „Bob en Liesbeth”, waarvoor twee KVS-acteurs werden gecast: Werther Van Der Sarren en Chris Lomme. De regie is van Jacky Tummers.

Het gegeven: een eeuwenoud thema, dat al eindeloze keren is gevarieerd en dus nog wel een tijdje zal meegaan. In een Knokse vriendenflat ontmoeten twee ex-geliefden elkaar weer na 25 jaar. Vooral de vrouw heeft in die jaren een hele metamorfose doorgemaakt: hoewel gehuwd met een succesrijke politicus, heeft ze veel zure druiven gegeten, wat van haar een cynisch wezen heeft gemaakt. De mannelijke wederhelft is eerder zichzelf gebleven: een eerder onhandig idealist, die gemakkelijker andermans problemen kan oplossen dan de zijne.

Geldhof tovert dit vrij klassieke gegeven om tot een boeiend steekspel met woorden, waarbij het volle gewicht valt op de vrouwelijke hoofdrol. Hij laat de cynische maskerade zo lang opvoeren, tot het klikt tussen die twee; het stuk eindigt als de personages de draad van 25 jaar geleden weer opnemen, toen ze een afspraak maakten in een Gents café, en die toen niet doorging.

Hoewel boeiend, laat het de toeschouwer toch niet helemaal bevredigd achter.

Aangekondigd als een volavond stuk, heeft het eerder de structuur van een eenakter. Want na het eerste bedrijf is alles reeds in kannen en kruiken. Het tweede bedrijf, de morgen na een (niet vertoonde) stormachtige nacht, bengelt er eerder onnodig aan vast. Hierin laat de auteur dit keer bij de man wat twijfels groeien, zodat er enige spanning ontstaat. Maar uiteindelijk wordt die niet ingelost. Ook zijn de nieuwe elementen die erin worden aangebracht (o.a. de scheefgelopen relatie in het gezin van de man) nauwelijks uitgediept. Ofwel werd het tweede luik wat overhaastig geschreven, ofwel kan Geldhof zich beter inleven in de psyche van de vrouw, wat overigens ook uit andere stukken blijkt.

Wat mij voorts heeft gestoord is de inlassing van heel wat boulevard-elementen (Liesbeth kent alle bedden van Knokke en dies meer). Dit lijkt mij uiteindelijk storend in dit in wezen psychologisch drama. Al bij al toch een belangwekkend werkstuk, dat spijtig genoeg in dit stadium is blijven steken, met een indringende vertolking van Chris Lomme en Werther Van Der Sarren.

87

F. Vanhee.

SPECTATOR 2/12/87

Werk in uitvoering

„Bob en Liesbeth” in Brugge

„Bob en Liesbeth” van Rudy Geldhof, in teater De Kelk, Langestraat 69, Brugge. Regie: Jacky Tummers. Met Chris Lomme en Werther Vander Sarren. Tot 18 december, op donder-, vrij- en zondag, om 20 u.30. Plaatsbespr.: (050) 33.28.77.

Een nieuw stuk van Rudy Geldhof schiept enige verwachting. Met „Het Souper” en vooral met „Twee vrouwen”, dat onlangs in een nieuwe versie door KVS-Brussel (tweede plateau) werd gespeeld en unaniem lovend ontvaard, bewees Geldhof op het vlak van

nieuw-realistisch teater wat te kunnen. Stof voor zijn stukken vindt hij in het alledaagse leven, maar ook inzake vormgeving doet hij weinig moeite om iets origineels te bedenken. De herkenbaarheid in zijn stukken is groot, maar ook clichématig. Dat is nu weer het geval met „Bob en Liesbeth”, dat in De Kelk (Brugge) in regie van Jacky Tum-

Werther Vander Sarren en Chris Lomme als Bob en Liesbeth.

mers wordt gespeeld en niet aan de verwachtingen beantwoordt.

Bob en Liesbeth, 25 jaar geleden ooit stormachtig op elkaar verliefd, vinden elkaar weer op het feestje van de oud-leerlingenbond. Bob, inmiddels bij de radio en welzijnswerker geworden, loodst Liesbeth, nu vrouw van een senator, mee naar een flatje van een vriend. Hun beider huwelijken blijken mislukt en Liesbeth speelt aanvankelijk het doorzichtige spelletje van „denk maar niet dat je me nog in vuur zet”. Maar het eerste eindigt wel degelijk tussen de lakens. In een kort tweede bedrijf speelt Bob een tijdje de mooie onverschillige, om uiteindelijk toch in de armen van Liesbeth te vliegen. Einde.

„Bob en Liesbeth” is zeker geen stuk over huwelijksproblemen of relatieopbouw, ook al wil de auteur daar enkele bedenkingen over kwijt. Het stuk lijdt onder de opeenstapeling van gemeenplaatsen en leidt eigenlijk nergens naar toe. Het is werk in uitvoering, onvolgeschreven en zeker onvoldragen toneel. Een paar vlotte dialogen, een Avenue-decor (Leo Hubrecht) en de inzet van Chris Lomme en Werther Vander Sarren hebben van „Bob en Liesbeth” geen stuk kunnen maken. **R.A. ■**

Na de onervaren liefde, het onervaren stuk

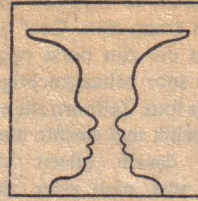
«Bob en Liesbeth» is op de kop af het tiende toneelstuk dat Rudy Geldhof op de planken heeft geschreven. Het soort ronde getal dat men in Vlaanderen doorgaans tussen palmtakjes zet, om daar dan het woordje «jubileum» bij te slepen. Niet in Teater De Kelk echter, waar het stuk afgelopen vrijdagavond in première ging. Daar was men blijkbaar de tel kwijt, en wie Rudy Geldhof enigszins kent, kan zich dat wellicht levendig voorstellen.

Hij raakt namelijk wel eens meer de tel kwijt, vooral dan wat betreft de uiterste data waarop zijn stukken moeten afgewerkt zijn. Zo te horen aan de vele versprekingen van Chris Lomme en Werther van der Sarren, die we trouwens nooit eerder zo aan de gang hebben geweten, moet Rudy zich daarin deze keer zelfs overtroffen hebben.

De primeur die we te zien kregen, was met andere woorden nog niet helemaal rijp voor opvoering, en in plaats van een weekje had men er dus beter een maandje uitstel voorgeschoven. Waarmee meteen ook gezegd wil zijn dat «Bob en Liesbeth» nog veel applaus zal halen, als alle mogelijkheden die erin liggen rustig uit de nu nog natte verf kunnen komen.

Ondanks alles - de beperkingen van het kleine theater waarvoor hij schrijft inbegrepen - is Geldhof er immers weer in geslaagd een boeiend stuk te bouwen. Is het inhoudelijk ietwat onvolkomen door de te rechtlijnige karaktertekening die in de realistische kontekst en met wat slechte wil al eens karikaturaal aandoet, dan wordt daartegenover een erg levendige vorm geplaatst. Ook al ben je met andere woorden vlug rond met de evaluatie van zowel Bob als van Liesbeth, ze blijven je bezighouden, met name dan vanwege de even trefzekere als onvoorspelbare dialoog, die Geldhof hierop een intense manier vol verbale effecten pompt. Bob, de idealistische welzijnswerker die een populair radio-programma in de trant van Service Telefoon heeft, legt bijna beroepshalve met slechts enkele woorden een rake vinger op de wonden die zij heeft opgelopen in de 25 jaar waarin ze mekaar niet meer zagen. En Liesbeth, de erg wereldse echtgenote van een

volksvertegenwoordiger, pareert behendig met vlijmscherp en ogenschijnlijk zelfzeker cynisme, een kunst die ze na een kwarteeuw mislukt huwelijk als geen ander beheerst. Voeg daaraan toe dat ze een stormachtige verhouding hadden toen ze achttien waren en dat ze het gedwongen einde daarvan feitelijk nooit helemaal verwerkt hebben en je hebt een dankbare dialoog voor «perfekte» partners en een schrijfgraag auteur. Een gevaarlijke dialoog ook, want de genoemde rechtlijnige karaktertekening dreigt al eens de rol van Bob te kunnen herleiden tot die

van aangever, terwijl er voor Liesbeth de verleiding van een kunstmatig verbalisme inzit.

Regisseur Jacky Tummers is zich van die gevaren echter duidelijk bewust aan de manier te zien waarop hij de 2 acteurs uiterste konsekwenties oplegt in hun handelen, hun praten, hun alles. Dat hij daardoor op zijn beurt bijdraagt tot de eenvoud van Geldhofs psychologische portretten is onvermijdelijk en

de enige manier om ze levensrecht te schilderen. Een niet geringe opdracht voor dit stuk,

dat echter gelukkig ook nog prat kan gaan op de gekombineerde talenten van Chris Lomme en Werther Van der Sarren, geknipte gangmakers voer de nu eens verrassende, dan weer amuserende en ontroerende maar eigenlijk nooit voorspelbare aantrekkingskracht van «Bob en Liesbeth». Geen stuk voor de eerste de beste, maar zoals De Kelk het brengt, en dat kan er alleen maar op verbeteren, zeggen we ja tegen de voorstellingen. Nog tot 18 december in de Langestraat 69 te Brugge.

(Jempie).

"Bob en Rudy
Liesbeth" Geldhof

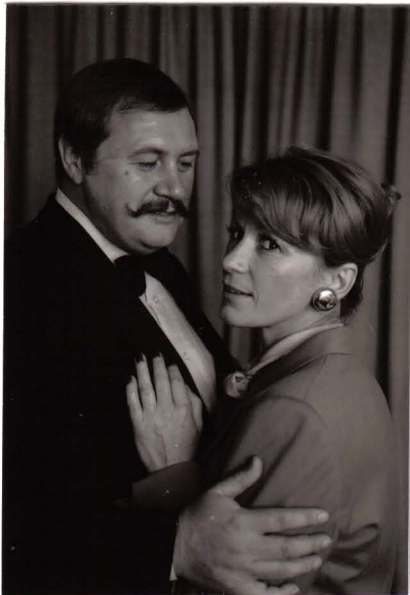

Bob en Liesbeth

Bob en Liesbeth

Bob en Liesbeth

